

Nr 76.

Av herr **Leander m. fl.**, om pension åt förre flaggunderofficeren *Otto Wilhelm Hansson*.

I enlighet med Kungl. Maj:ts hemställan i proposition nr 146 till 1912 års riksdag medgav denna, att årliga pensioner från allmänna indragningsstaten skulle utgå till åtskilliga personer, som deltagit i ångfartyget Vegas expedition åren 1878—1880, nämligen timmermannen S. Andersson, f. båtsmanskorpralerna C. Nyström Smäländing och C. Jonsson Ljungström, f. båtsmannen P. O. Johansson Fäste och f. eldaren O. Ingelssons hustru, Sofia Charlotta Jönsson, vilken blev tillerkänd pensionen i stället för mannen, enär denne såsom obotligt sinnessjuk vårdades å Stockholms stads allmänna försörjningsinrättning, varest han sedermera lärar ha avlidit. Då även hustru Ingelsson redan gått ur tiden, fick hon ej länge njuta av det understöd, som Riksdagen välvilligt tilldelat henne.

I berörda nådiga proposition omnämnes ytterligare en person, flaggunderofficeren *Otto Wilhelm Hansson*, som i egenskap av matros också deltog i expeditionen. Hansson, som ännu finnes i livet och är bosatt i Karlskrona, är enligt i propositionen meddelad uppgift född den 6 april 1856 samt utnämndes till underofficer av 2:dra graden den 9 maj 1892 och till flaggunderofficer den 31 december 1901. Den 6 oktober 1911 erhöll han avsked från tjänsten och tillerkändes då lagstadgad pension av 1,082 kronor 52 öre för år. På grund därav blev han icke i likhet med övriga deltagare i Vegas expedition år 1912 föreslagen till någon tilläggspension.

Såsom skäl för de av Kungl. Maj:t äskade och av Riksdagen beviljade understöden åberopades, att det borde tillkomma svenska staten att sörja för, att de män, som deltog i ångfartyget Vegas berömda färd runt Asien och Europa samt därigenom bidrogo till att sprida glans över det svenska namnet, på ålderdomens dagar icke måtte sakna medel till uppehälle för sig och de sina. Man är emellertid berättigad

att antaga, att bankoutskottet, när det tillstyrkte, och Riksdagen, när den beviljade understöden, icke blott avsågo att trygga dem det gällde för svår och skriande nöd utan desslikes ville giva uttryck för den tacksamhetskulde, vari svenska staten måste anses stå till dessa män, som i sin mån medverkat till utförandet av ett stordåd, som väckte beundran i alla länder. Pensionerna tilldelades också vederbörande oberoende av och såsom ett tillägg till de pensioner, de ägde att uppbära på grund av innehavd tjänst.

Går man ut från sistnämnda synpunkt, borde även Hansson erhålla sitt vedermäle. Att han genom flit och energi tjänat sig upp i ledet, får ingalunda anses utgöra hinder för honom att komma i åtnjutande av den uppmuntran från Riksdagens sida, som hans andra kamrater från Vegafärden fått röna. Tvärtom synes detta böra räknas honom till förtjänst.

I övrigt har Hansson det ganska bekymmersamt. Den sjukdom, magkatarr i förening med gallsten, varav han led redan 1912, har sedan dess ytterligare tilltagit. Han är således ännu mera oförmögen än förut att verkställa något arbete eller förbättra sina ekonomiska villkor. I stället nödgas han offra en ej ringa del av sin pension på vården om sin hälsa. Visserligen är han icke ensam om denna erfarenhet utan har i detta hänseende många likar, men såsom ett faktum kvarstår i alla händelser, att bland de ännu kvarlevande Vegamännen är Hansson den ende, som för sitt deltagande i expeditionen icke hugnats med pension.

På grund av det anförda hemställes,

det Riksdagen ville besluta att tilldela förre flaggunderofficieren Otto Wilhelm Hansson i Karlskrona en årlig pension å 300 kronor att från och med år 1915 utgå av medel från allmänna indragningsstaten.

Stockholm den 24 januari 1914.

Ulrik Leander.

Oskar Kloo.

Otto Holmdahl.
